

[Ole Henriksen]

inflationen. Jeg tænker her bl. a. på de til-sagn, som også blev givet under augustforli-get, og som vi fortsat mangler at få ført ud i livet.

Jørgen Jensen (DKP):

Arbejdsministeren siger, at det er et spørgsmål mellem arbejdsmarkedets parter, hvad pengene, der er indbetalt til ATP, skal bruges til. Må jeg først understrege, at det er sagt gang på gang, at disse penge var lønmodtagernes. Hvis jeg må have lov til at cite-re hr. Kjeld Olesen fra folketingets forhand-linger 1975-76, sp. 11681, hvor der siges:

»Hvis der udløses mere end én dyrtidspor-tion, vil den også fuldt og helt tilfalde lønmodtagerne, men på den måde, at den af staten indbetales til ATP-fonden og tilskrives den enkelte lønmodtager.«

Her siger man altså nu, hvor man ikke har klargjort, hvad pengene skal bruges til, at det skal arbejdsgiverne være med til at bestemme over. Normalt har det været sådan, at de penge, der stod i ATP, dels var indbetalt af arbejdsgiveren, dels var taget af arbejdernes løn. De penge, der her indbetales til ATP, er alene indbetalt af skatteyderne og altså for 80 pct.s vedkommende, hvis vi skal være meget nøjeregnende, af lønmodtagerne. På trods af dette skal arbejdsgiverne nu være medbestemmende med hensyn til, hvad pengene skal bruges til.

Må jeg sige med hensyn til de 6.000 kr., at jeg sagde ikke »indtil nu«. Jeg sagde »i de to overenskomstsår«. Derfor kunne jeg kun sige »ca.«, for det er da muligt, det bliver mere. Det afhænger jo af, hvor mange dyrtidsportio-ner der forfalder.

Med hensyn til devalueringen vil jeg un-derstrege, at det, jeg talte om, var, hvad der var sket, siden man gennemførte dette ind-greb i overenskomsterne. Og siden dengang har vi fået en devaluering. Vi diskuterer ikke den opskrivning, som har fundet sted forud for det tidspunkt.

Jeg talte om det udgangspunkt, man havde i august 1976, hvor man greb ind i overens-komsterne. Det er det udgangspunkt, der så-dan set er blevet forrykket. Derfor er det ri-meligt, at vi nu siger: Der er sket så afgøren-de ændringer siden august 1976, at det nu vil være rimeligt at erkende, at disse ændringer er sket.

Hr. Hans Jørgen Jensen siger, at der er taget initiativer. Jeg må ærlig talt sige: de er i hvert fald ikke gennemført i folketinget. Det er da muligt, at man i den socialdemokrati-ske gruppe har nogle tanker under overvejel-se – det har man jo på mange andre områder – men endnu er det, man lovede lønmodta-gerne, ikke gennemført. Jeg skal blot henvise til Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som lige er kommet med nogle tal om, hvorledes det er gået med profitter og overskud i det sidste år. Man understreger, at fra 1975 til 1976 er de steget med 60 pct., altså 60 pct. over for de 6 pct., man ville give lønmodta-gerne. Det er ti gange så meget. Ja, men så var det vel rimeligt, at man levede op til det, som blev sagt ved augustforliget i 1976, at det skulle gælde samtlige pengeindkomster. Alene de 60 pct., som overskuddene er forø-get med fra 1975 til 1976, ville, hvis beløbet var udbetalt i lønninger, have kunnet give en lønstigning på 9 pct. til samtlige lønmodtage-re – ud over de 6 pct. Der er nok at tage fat på, men der er altså ikke taget fat på det.

Mølgaard (DR):

Det forekommer mig lidt voveligt af ar-bejdsministeren at lægge op til en diskussion om, hvordan vi skaber anarki eller kaos her i landet – netop med baggrund i regeringsind-grebet, som vi så i foråret, og netop med baggrund i det lovforslag, som ligger på bor-det.

Realiteten er, at hvis man tilsidesætter selvbestemmelsesretten og knægter ansvarli-geden, ja, så er der lagt op til det, vi har i dag: strejker, blokader, uro på arbejdsmarke-det, som ingen ansvarlig instans har noget som helst styr på.

Det kan godt være, at det er lykkedes mig og retsforbundets gruppe at overhale visse partier, endda venstre om, men jeg må sige som min faste overbevisning, at det er lykke-des at foretage dette uden at falde i grøften overhovedet.

Jeg synes nok, arbejdsministeren udtrykker lidt for stor tvivl over for parternes ansvars-følelse på arbejdsmarkedet, når arbejdsmini-steren fastslår, at anarkiet vil råde, hvis man overlader situationen til parternes egen afgø-relse. Det, retsforbundet ønsker, er frihed under ansvar, og realiteten er, at fællesinte-resserne traditionelt er stærke nok til, at man